

Glasilo župa Ličkog Osika

i Široke Kule

GODINA XI * BROJ 33 *

PROSINAC * 2020 * 10 kn

PROVIDNOST

ČESTIT BOŽIĆ!

***Blagoslovljena nova
2021. godina!***

Poštovani i dragi župljani župa Lički Osik i Široka Kula!

Svemogućem Bogu hvala za još jednu godinu koju smo proživjeli. Bila je to izazovna godina u svakom pogledu, a ponajprije zbog pandemije korona virusa koja je promijenila naše uobičajene navike i svela na minimum naše uobičajene kontakte. To se odrazilo i na posjećivanje naših nedjeljnih misnih slavlja, vjeronauka, broj ljudi na vjenčanjima i sprovodima. Neovisno o događanjima u našim crkvama osjećate se, poštovani župljani, prikraćeni i za svakidašnje kontakte. To će još više doći do izražaja sad u božićno vrijeme, vrijeme kad smo se družili i slavili jedan od naših najljepših blagdana, a to je Božić. Gospodarska kriza je dodatno opteretila mnoge koji su možda ostali bez izvora prihoda, posebno oni u sektoru uslužnih djelatnosti. Naš Caritas biskupije i tu pokazuje veliku brigu i strpljivost kako bi što više obitelji ugrijao svojom toplinom i pomoći. Pitamo se što napraviti sa svim tim i odgovaramo da smo mi kršćani donekle i krivci što se to događa i to utoliko što svakodnevno molimo „dođi kraljevstvo tvoje“, a kraljevstvo se Božje silom probija u ovom svijetu i samo hrabri ga osvajaju. Prema tome, naša vječna domovina je na nebesima, iako želimo što je moguće duže biti ovdje sa svojim milima i dragima. Ove nas nevolje neće i ne mogu izbaciti iz takta. Mi imamo brojna

iskustva iza sebe. Jedno od njih je i nedavni rat i izbjeglištvo, koji su bili daleko veći izazovi od ovih pred kojima se sad nalazimo. Što nam je činiti u ovo vrijeme? Potrebno je vratiti se Bogu i svojim korijenima. Bogu se možemo vratiti tako što ćemo moliti i živjeti njegove zapovijedi. Vratiti se svojim korijenima znači ponovno zavoljeti podneblje u kojem živimo i ljude s kojima dijelimo svakodnevnicu, shvatiti da smo svi međusobno povezani i da odgovornost svakog pojedinca donosi boljitet svima. Usprkos ograničenjima, u našem životu je potrebno zahvaliti dragom Bogu za mnogo toga.

Prelistavajući naš list „Providnost“, vidjet ćete da smo nastavili s našim aktivnostima, dio njih smo prilagodili novim okolnostima pandemije, a pojavile su se i neke nove. Na kraju želim zahvaliti svim dragim i dobrom ljudima, našim župljanim, suradnicima i dobrotvorima na suradnji i pomoći. Dobri Bog, darovatelj svih dobara neka sve nagradi svojim blagoslovom u Novoj godini. Svima vama, dragi župljani, i vašim najmilijima po cijelom svijetu želim sretnu, zdravu, bolju i blagoslovljenu novu 2021. godinu, kako osobno tako i u ime svih mojih suradnika, a i onih koji na bilo koji način pomažu našem zajedništvu u župi.

Vaš župnik preč. Luka Blažević

SADRŽAJ

IMPRESSUM

Odgovorni urednik:

Luka Blažević

Glavni urednik:

Tomislav Klarić

Broj uredili:

Ivana Đapić

Milica Jerković

Jure Robert Nikšić

Đani Findrik

Tihomir Starčević

Tomislav Ratković

Lektura:

Prof. Katica Marković

Nakladnik:

Župa sv. Josipa Lički Osik
53201 Lički Osik

Tel. ++385-53-672-480

Fax.: +385-53-639-257
email:

luka.blazev@gmail.com

Žiro račun župe:

IBAN

HR0323400091100145366

OIB 36093029456

Tisk: Alfa-comerce,
Zagreb

Božićna poruka biskupa mons. Zdenka Križića	2
Papa Franjo proglašio godinu sv. Josipa	5
Poruka za Nedjelju Caritasa	7
Biskup Bogović o 20 godina biskupije	9
Tribinu predvodio Josip Jurčević	13
Proslava Matijeva u Širokoj Kuli	14
Proslava sv. Mihovila u Vukšiću	16
Sjećanje na žrtve Široke Kule	17
Kršteni, vjenčani i umrli u 2020. g.	18
Darovi za Crkvu od zadnjeg broja Providnosti	19
Jesensko skupljanje plodova zemlje	20

BOŽIĆNA PORUKA MONS. ZDENKA KRIŽIĆA

„Došao sam da život imaju, u izobilju da ga imaju.“ (Iv 10,10)

Glavne teme svih medija, gotovo tijekom cijele ove godine, bile su bolest i smrt prouzročene nepoznatim virusom nazvanim Covid 19. Slušali smo i još uvijek slušamo službena izvješća koliko je novih osoba zaraženih u jednom danu te koliko ih je od te zaraže preminulo tog istog dana.

Ove obavijesti Stožera civilne zaštite na početku su nas zbunjivale i brijule. Život je u jednom određenom vremenu bio skoro, posve paraliziran. Bili smo u nekom isčekivanju povoljnijih vijesti o završetku djelovanja tog zla i povratku redovitim životnim aktivnostima. Nadalj smo se da će virus ljeti oslabjeti, pa i nestati, ali se to, nažalost, nije dogodilo.

S vremenom su mnogi, napose oni koji nisu na svojoj koži osjetili to zlo, niti je itko od njihovih bližnjih podlegao od te pošasti, počeli slušati obavijesti sve ravnodušniji i nezainteresirani. Sve veća pozornost bila je usmjerena na završetak stegovnih mjera koje je odredio Stožer, ponajprije na slobodu kretanja i aktivnosti, a sve manja prema zaraženim osobama u bolnicama i staračkim domovima ili preminulim od te pošasti.

Svi bi nekako htjeli da se čim prije ukinu sva nametnuta ograničenja s uvjerenjem da to zlo neće pogoditi baš njih ili njihove bližnje. Najednom je nešto drugo postalo važnije i od zdravlja i samog života. Mnogi su postali srđiti, pa i bijesni, na odgovorne iz Stožera civilne zaštite kao da nas oni više maltretiraju i muče negoli sama pandemija.

Nije zanemariv broj onih koji su u svemu vidjeli nešto izmišljeno, neku teoriju zavjere, nešto što je zapravo, proizvod nekih svjetskih moćnika i korporacija koji imaju za cilj rušenje određenih tradicionalnih vrijednosti, postojećih svjetskih sustava i izgradnju nekoga novog svjetskog poretka prema njihovim željama i interesima.

Neki su opet tu vidjeli svjesni i isplanirani udar na vjerske vrijednosti koje žele zamijeniti nekim drugim, prikladnijim tom novom poretku. Počelo se sve više prigovarati i odgovornima u Crkvi da su nasjeli na manipulacije i izdali vrijednosti evanđelja. Jednom riječju, bilo je

uvjerenje kod određenog broja ljudi da se tu ne radi o nečem ozbiljnom, nego samo o igrama moćnika koji imaju neke svoje mračne ciljeve.

Jedni su u svemu vidjeli Božju kaznu za grješni svijet koji se ne želi obratiti. Čuvajmo se napasti da o lako neke patnje proglašavao Božjim kaznama, jer naš Bog je Otac koji nas ljubi i kada smo zločesti, a ne tiranin koji uživa kada nas kažnjava. Ako nas netko kažnjava, onda to nije Bog, nego zlo koje sami činimo. A Bog, ako dopušta neku patnju, onda to daje, ponajprije, kao kušnju da nas tako prizove vrijednostima koje smo zanemarili ili da nam pomogne „**odreći se bezbožnosti i svjetovnih požuda te razumno, pravedno i**

pobožno živjeti u sadašnjem svijetu“ (Tit 2,12). Tražimo stoga, u ovim patnjama Božje poruke i njegov zov da budemo bolji kao ljudi i kao kršćani. Najgore je ako olako uvjerimo sami sebe da ne pripadamo ovom grješnom svijetu i da ne snosimo nikakvu odgovornost za zlo koje je Bog pripustio.

Zbog svega gore navedenog lako se uočava kako nas je, kao narod i Crkvu, ovo zlo pandemije podijelilo i razjedinilo. Patnje redovito ljudi zbliže i ujedine, učine ih sućutnjim i solidarnijim. Zar ovo nismo iskusili za vrijeme Domovinskog rata koji nam je donio daleko veće patnje nego li ova pandemija, ali smo iz njega izvukli puno dobroga. S pravom se kaže da teške situacije izvlače iz nas ono najbolje ili ono najgore. Hoćemo li i iz ovog zla znati izvući nešto dobroga? Hoćemo li postati malo bolji i plemenitiji ljudi? Ono što sigurno možemo promijeniti u ovome svijetu je, promjeniti sami sebe. Svaki naš mali korak prema boljemu čini ljepšim i cijeli naš svijet.

Dobro znamo da svi ljudi vole svoj život i spremni su potrošiti zadnju lipu za svoje zdravlje, ali prije nego se suoče s ozbiljnom prijetnjom za svoj život i zdravlje, uvjereni su kako je njihov život samo u njihovim rukama i da on zavisi, ponajprije, od njihovih

sposobnosti i njihovih izbora. Često je to površan odnos prema životu gdje je sav naglasak stavljen na imati i posjedovati, a daleko manje na „biti“ i živjeti život.

Citamo u evanđelju kako Isusu pristupa jedan bogati čovjek i pita ga: „**Što moram činiti da imam život?**“ (Lk 18,18). Radi se o čovjeku koji je, kako stoji u evanđelju, „**bio veoma bogat**“, ali ga sve to bogatstvo u nutrini nije ispunilo i učinilo sretnim. Sličan je slučaj i sa Zakejem (Lk 19,1ss). Čovjek može postići puno toga u materijalnom smislu, ali ako je zanemario svoj život, ako je ostao prazne nutrine, praznina će mu život uništiti.

Isus je u ovaj svijet ušao siromašan, rođen u štali, ali je u sebi imao život. Bez obzira na uvjete u kojima se rodio, njegovo rođenje popratila je pjesma neba. Nebo se raduje ljudskom životu i želi da čovjek taj život u sebi nosi sve do prelaska u onaj vječni. Isus, govorеći o sebi kao pastiru, veli: „**Ja sam došao da ovce imaju život i da ga imaju u izobilju**“ (Iv

10,10). To potvrđuje i slučaj siromašnih pastira. U susretu s djetetom Isusom, ti siromašni i obespravljeni pastiri, osjetiše se sretnim i radošću ispunjenima te se vraćaju svojim obvezama „**slaveći i hvaleći Boga za sve što su čuli i vidjeli**“ (Lk 2,20). Mudraci s Istoka ostavljaju Isusu svoje skupocjene darove jer su osjetili kako su za uzvrat dobili puno više: dobili su ono što se ne može kupiti nikakvim zlatom ili draguljima, a to je život u izobilju, unutarnja punina.

Iz ovoga ne smijemo razumjeti kako je Isus došao da ljudi pozove na siromaštvo i bijedu, na patnju i trpljenje, s naglaskom da će tako biti sretni. Ne. Isus

prije svega, poziva na puninu života i puninu životne radosti, a to absolutno ne zavisi od materijalnih dobara. On samo upozorava na opasnosti oopsesije materijalnim dobrima, užicima i ugodama, jer su to istinske prijetnje osobi da je isprazne i osiromaše životom. Zato ponavlja učenicima: „**To sam vam govorio da moja radost bude u vama i da vaša radost bude potpuna.**“ (Iv 15,11). Isusove zapovijedi imaju baš taj cilj: da osoba bude nositelj radosna života.

Isus želi da čovjek može slaviti život, a ne neka postignuća koja često ostavljaju dojam uspjeha, a zapravo, osiromašuju život. Pogledajmo i naše vrijeme:

je li čovjek, tijekom cijele svoje povijesti, ikada bolje živio nego danas kada su u pitanju materijalna dobra? Sigurno da nije! A je li danas sretniji nego jučer? Ne možemo primijetiti. Toliko kukanja i glasnog nezadovoljstva prije nije bilo. Ljudi su znali biti zadovoljni s malim. Obitelji su prije u bijedi i siromaštvu imale puno djece i uspjelo se živjeti i djecu podizati. Danas su obitelji s brojnom djecom velika iznimka. Uvijek se kao razlog tome navodi materijalna nesigurnost. Jesu li danas obitelji zbog toga sretnije i radosnije? Ne primjećujemo.

Božić slavimo kao blagdan života, a istovremeno bojimo se života i bježimo od njega. U tom smislu Božić je jaka poruka: život se može roditi u štali, u siromaštvu i bijedi te unatoč tomu postati veliki život, život koji se slavi. Bog je to pokazao rođenjem svoga Sina: rođen je u uvjetima bijede, ali se za njegovo rođenje govori da je „**radosna vijest i veliko veselje za sav narod**“ (Lk 2,10). Gdje se rađa i raste život, tu se potiskuje tjeskoba i žalost. Samo je taj život koji se radio potrebno podržavati i njegovati da dođe do punine zrelosti, da se iz tog života rodi uistinu čovjek (Iv 16,21). Stoga, na sam Božić, kada slavimo život, naše misli idu prema tolikoj djeci koja vape za životom, ali im „napredne“ i „emancipirane“ osobe našega

vremena, nude smrt u ime nakaradne slobode izbora. Štoviše, to se proglašava do stignućem naše civilizacije.

Na ovu civilizaciju je skoro prije 2000 godina upozorila Knjiga Otkrivenja sa slikom žene koja rađa i Zmaja koji čeka da joj, „**čim rodi, proždere dijete**“ (pog.12). Tom zmaju je naša „napredna“ civilizacija dala danas, ne samo dozvolu boravka, nego ga se slavi kao simbol slobode i potpomaže mu se da nesmetano proždire našu djecu, i prije nego se rode te tako širi vidokrug smrti. Nažalost, broj suradnika Zmaja sve više raste i u našem narodu.

Ovome jadu treba dodati i toliku djecu koja su postala žrtve najrazličitijih oblika zlostavljanja od odraslih. Tu su još tolika djeca nasilno zavojačena i odgajana za mržnju i ubijanje u svojoj nevinoj dobi; potom djeca prisiljena, zbog nečijih interesa, na prostituciju i prosjačenje po ulicama i trgovima naših gradova; te djeca koju prodaju i preprodavaju, maltretiraju i ponižavaju.

Što je Božić za sve ove? Na koji ga način mogu slaviti? Zbog svega ovoga Božić je teška osuda za sve tlačitelje i ubojice malih života. U svoj ovoj djeci patnje i Dijete je iz Betlehema koje u njima plače i osuđuje nepravdu. Nažalost, mnogi u svijetu slave Božić, rođenje Sina Božjega, ali u njemu ne slave život jer kad bi bilo tako ne bi promicali

kulturu smrti. Zato se samo od sebe nameće pitanje: slavi li se Božić danas više ili se više profanira?

No, ne smijemo se predati pesimizmu. Naša sadašnjost i budućnost su u Božjim rukama. Bez obzira na sve, Božić nas poziva na slavlje i trebamo ga slaviti i vjerovati u njegovu konačnu pobjedu. To je dan kada se „**Život očitovao**“ (Iv 1,2), i očitovao se ljudima kao svjetlo koje tama ne može obuzeti (Iv 1,4-5). U tom Životu očitovala se ljubav Božja „**spasiteljica svih ljudi**“ (Tit 2,11).

Bog nas je pozvao da budemo dionici tog Života jer u njemu je jamstvo vječnosti. I zaključio bih s apostolom Ivanom koji veli: „**Bog nam je dao život vječni, i taj je život u njegovu Sinu. Tko ima Sina ima život; tko nema Sina Božjega, nema života**“ (Iv 5,11-12).

Neka bude svima vama, braćo i sestre, sretan i blagoslovjen blagdan Isusova rođenja kao i cijela nova 2021. godina, sa željom da Isusov život u vama raste i da ga imate u izobilju (Iv 10,10) te da Isusova radost bude u vama i da vaša radost bude potpuna (Iv 15,11).

Božić 2020.

+ Zdenko Križić,
biskup
gospičko-senjski

PAPA FRANJO PROGLASIO GODINU SV. JOSIPA

Sveta Stolica objavila je uutorak 8. prosinca apostolsko pismo pape Franje „*Patris corde*“ (Očinskim srcem) u povodu 150. obljetnice proglašenja svetog Josipa zaštitnikom opće Crkve. Tim povodom od danas do 8. prosinca 2021. održat će se posebna Godina svetog Josipa uz koju su vezani posebni oprosti.

Mi kao župa sv. Josipa smo također započeli s godinom sv. Josipa 19. rujna. Svakog 19. u mjesecu slavi se sveta misa u čast sv. Josipa. Mise i program predvodi generalni vikar biskupije mons. Marinko Miličević.

Povodom 150. obljetnice proglašenja sv. Josipa zaštitnikom cijele Crkve Božje papa Franjo je objavio apostolsko pismo naziva *Patris corde* što u prijevodu znači Očinskim srcem te proglašio godinu sv. Josipa. Prije 150 godina papa Pio IX. Nâime, blaženi Pio IX. odlukom *Quemadmodum Deus*, potpisanim 8. prosinca 1870., uresio je tim naslovom svetog Josipa. Prijevod

Marije Vuković dekreta prenosimo u cijelosti.

Quemadmodum Deus

Kao što je Sveti mogući Bog postavio Josipa, sina patrijarha

Jakova, nad cijelom zemljom egipatskom da sačuva žito za narod tako, kad je nastupila punina vremena i trebao je poslati na zemlju Svoga Jedinorođenog Sina, Spasitelja svijeta, Bog je izabrao drugog Josipa kojemu je prvi bio „pralik“ i učinio ga gospodarom i poglavarem nad kućom i svim i imanjem Svojim i čuvarem Svojeg najdragocjenijeg Blaga.

Doista, za suprugu je dobio Bezgrješnu Djericu Mariju od koje se po Duhu Svetom radio Isus Krist naš Gospodin koji se udostojao u očima ljudi biti sin Josipov i biti mu podložan. Njega, koga su mnogi kraljevi i proroci željeli vidjeti, Josip ne samo da je video, već je s Njim razgovarao i očinskom Ga ljubavlju i grlio i ljubio. Revno je i marljivo odgajao Onoga koga su vjernici trebali primiti kao Kruh koji je s Neba sišao i tako postići vječni život.

Zbog ovog uzvišenog dosjedanja koje je Bog dodijelio Svom Najvjernijem

Sluzi, Crkva je uvijek iznimno poštovala i častila blaženog Josipa odmah iza njegove svete supruge Djevice Marije Majke Božje i molila njegov zagovor u vremenima nevolja. I sada u ovim teškim vremenima dok se na Crkvu obaraju brojni neprijatelji i napadaju je sa svih strana i nasrću na nju takvom žestinom da bezbožni ljudi izjavljuju da su je vrata paklena već nadvladala, časni prelati cijelog katoličkoga svijeta predstavili su Vrhovnom Pontifeksu svoju vlastitu molbu i onu svojih vjernika u čije su se ime također zauzeli, moleći ga da on svetog Josipa postavi zaštitnikom Crkve.

A ovaj put su još ozbiljnije ponovili ovu svoju molbu i želju na Svetom ekumenском saboru u Vatikanu. Shodno tome, svidjelo se Njegovoj Svetosti, papi Piju IX. posvetiti sebe i sve vjerne najmoćnijoj zaštiti i pokroviteljstvu sv. patrijarha Josipa te je odlučio udovoljiti želji prelata i svečano ga proglašiti zaštitnikom Crkve Katoličke.

Njegova Svetost je ujedno odredila da se njegov spomen dan na 19. ožujka slavi kao svetkovina makar bez pripadajuće osmene s obzirom na to da pripada u Korizmu. Nadalje, u tom smislu odredio je da se ova njegova odluka objavi Dekretom Svetе Kongregacije za

obrede i obznani na današnji dan posvećen Bezgrešnoj Djevici Majci Božjoj, najčistoj Josipovoj Zaručnici.

Patris Corde

Papa Franjo danas je objavio apostolsko pismo naziva *Patris corde* što u prijevodu znači Očinskim srcem te

proglašio godinu sv. Josipa povodom 150. obljetnice proglašenja svetog Josipa zaštitnikom opće Crkve.

“Ljubljeni otac, otac pun nježnosti, poslušni otac koji prihvata; otac kojeg resi kreativna hrabrost, marljiv, uvijek u sjeni, tim riječima papa Franjo na nježan i

dirljiv način opisuje svetog Josipa. Naime, blaženi Pio IX. odlukom Quemadmodum Deus, potpisanim 8. prosinca 1870., uresio je tim naslovom svetog Josipa. Kako bi se prikladno proslavilo tu obljetnicu, Papa je najavio, od danas do 8. prosinca 2021., posebnu Godinu posvećenu Isusovu počimu.

Tom prilikom objavio je ovu molitvu kojom je i zaključio apostolsko pismo.

*Zdravo, Čuvaru Otkupiteljev,
Zaručniče Blažene Djevice Marije.
Tebi je Bog povjerio svoga jedinoga Sina;
U te je Marija pohranila svoje povjerenje;
uz tebe je Krist postao čovjekom.*

*Blaženi Josipe, podari i nama svoje očinstvo
i vodi nas putem života.
Pribavi i nama milost, milosrđe i odvažnost
i brani nas od svakoga zla. Amen.*

PORUKA BISKUPA BOŽE RADOŠA ZA NEDJELJU CARITASA

Predsjednik Hrvatskog Caritasa, varaždinski biskup, mons. Bože Radoš, uputio je poruku za Nedjelju Caritasa koja se slavi svake godine na treću nedjelju došašća. Poruku prenosimo u cijelosti.

Primičući se kraju godine, primjećujemo kako svjetlo dana brzo kopni, a noć, postajući sve duža, svjetlu uzima vrijeme i snagu. Noć, koja napreduje i izaziva nas da upalimo svjetlo, postala je naša stvarnost. U ovom trenutku čini nam se da je najtamnija, da ćemo još dugo čekati svitanje. Svakodnevno nas pogađaju vijesti o milijunima ugroženih ljudskih života. Broj zaraženih ljudi neprestano raste, mnogi svakodnevno umiru u teškim mukama, bolnice su prepune pacijenata, podižu se šatori jer za sve nema mjesta (usp. Lk 2,7), traži se više stručnog osoblja, jer onih potrebnih

pomoći sve je više. Smanjuje se kretanje i susretanje ljudi. Blizina, kontakt i zajedništvo – načini našeg življenja – postali su nam prijetnja. Postali smo opasnost jedni drugima. Kao da u drugome tražimo potencijalnog neprijatelja.

Čovjek u tami pandemije traži tragove svjetla koji će rasvijetliti svijet i oslobođiti ga sadašnjih briga, strepnji i pogibelji. Unatoč tami noći polako se na obzoru povijesnih zbivanja pale svjetla nade. Ona se probijaju kroz tamu i polako, ponekad vrlo neprimjetno, obasjavaju noć i njezinu težinu pretvaraju u ljepotu. Svjetlo koje se pali najavljuje dan koji donosi spas, koji obećava oslobođenje od tame.

Ljudi u znanosti, ulažući svoje sposobnosti i spoznaje, pronalaze prvo svjetlo koje ulijeva nadu – cjepivo. Zahvaljujući pronalasku

cjepiva, lakše stvaramo sigurnost da noć neće zauvijek trajati i da je dan ipak bliži. Prvo svjetlo postaje glasnik svjetla koje će nadvladati noć i obasjati čitavo čovječanstvo.

Potrebitno je to svjetlo unijeti u ljudsku obitelj, potrebno je izvana unijeti antitijela, koja iznutra daju imunitet od tame – da nas tama ne obuzme. (usp. Iv 1,5) To svjetlo koje blista i privlači nas je svjetlo Evanđelja koje smo pozvani ucijepiti u tamu svijeta. Radosna vijest je svjetlo koje se suprotstavlja opasnosti noći da zagospodari čovjekom. Tama zla i grijeha, koja ranjava i ubija čovjeka, raspršila se kao virus kojem se jedino cjepivo Evanđelja može suprotstaviti i nadvladati ga. To je Svjetlo toliko snažno da može prosvijetliti svakog čovjeka. (usp. Iv 1,9)

Osvijetlimo li svoj pogled prvim svjetлом, prepoznat ćemo da se na našem obzoru gore i druga svjetla. Iz dana u dan drugo svjetlo podržavaju vrijedni liječnici, medicinske sestre i tehničari, njegovatelji te ostalo medicinsko, stručno i tehničko osoblje koje ne dopušta da tama pobijedi svjetlo. Oni, koji pale svjetlo dobrote, čine da svjetlo u tami još jače zasja. Oni potiču da se svjetlo širi. Ti ljudi svijetle žrtvujući sebe, svoju sigurnost, snagu i živote, da bi zasjali onima

koje je tama otela i želi ih predati noći smrti. Ljubav tih ljudi svjetlo je koje prvo prodire u zjenicu oka nakon teških i mračnih borbi tame i svjetla, noći i dana, životnog daha i smrtnog izdisaja.

Svetlo Evanđelja, koje nas je prvo obasjalo, nadahnjuje nas novim životom, uči nas disati na nov način. Zapalimo li tim svjetlom svjetiljku svoga života, naše svjetlo postat će veće, a tama manja. Pozvani smo širiti to svjetlo – učiniti što možemo i na što smo pozvani. Ponajprije, bdjeti i paziti na druge. Naša blizina s drugima, osobito s ugroženim i rizičnim skupinama, sada se ostvaruje u distanci. Obzirnost, pozornost, razumijevanje, velikodušnost, uslužnost, blagost – sve su to putevi kojima podržavamo svjetlo koje će polako nadvladavati tamu. Svjetlo koje nam je Drugi unio u život potiče nas dijeliti ga s drugima. Prepoznajući ga kao dar koji smo nezasluženo primili, otkrivamo kako nam je sve u životu darovano, kako smo obdareni mnogobrojnim darovima. Ljubav je svjetlo svakog dara. Jedino ljubav može širiti svjetlo jer u sebi nosi ljeputu izgaranja, snagu žrtvanja, zaborav sebe i otvorenost za druge. Da bi svjetlo pobijedilo tamu, da bi se moglo proširiti, mora se dati drugima, nesebično darivati. Sve što dijelimo s

drugima, svaki dar koji dajemo drugima, neće svoju stvarnu vrijednost naći u tržišnoj cijeni, u izvanjskim karakteristikama, u marki proizvođača, nego u ljubavi kojom se daruje. Dobro djelo svjetli, pomiče zastore tame, o Bogu govori snažnije od riječi. Tamo gdje se darovi dijele bez ljubavi: koristoljublje, interes i

samodostatnost polagano gase svjetlo ljubavi i nade. Kada se u darivanju očituje nesebičnost, grade se strukture svjetla koje bude nadu da će tama konačno biti slobodljena.

U ovome vremenu kada smo pozvani na oprez i osjetljivost prema drugima, kada nastojimo otkrivati svjetlo i dijeliti ga s drugima, vidimo Boga koji ima svoju pedagogiju, koji bdi nad čitavim svjetom, koji će se poslužiti i tamom pandemije da zasja svjetlo ljubavi i nade. Koristi se našim udaljavanjem da bi nas, u svoje vrijeme, još jače zbljazio. Koristi malene znakove pažnje da bi pokazao svoju neizmjernu ljubav. U ovo zahtjevno vrijeme Bog stvara puteve ljubavi i dobra, ostaje blizak čovjeku čije teškoće i muke

usmjerava za još veću nesebičnost, za čišću ljubav, osobniji i intimniji odnos s Njime, za iskreniji i životniji odnos s drugima. Nije li čudesno kako to svjetlo može mijenjati naše odnose u tami, kako udaljenost preobražava u blizinu, odvojenost u kontakt, otuđenost u susret, samoću u zajedništvo, a hladnoću u toplinu!

Ova pandemija nam otkriva kako je istinska tama čovjeka njegova nutarnja bijeda, ravnodušnost, sljepoća i neosjetljivost za drugoga, a svjetlo koje pobijeđuje tu tamu jest iskrena, nesebična ljubav koja se daruje. To svjetlo potrebno je ucijepiti u srca ljudi da bi prihvatali Božju ljubav i davali je drugima.

Treća nedjelja došašća, Nedjelja Caritasa poziva nas da budemo svjedoci svjetla. Samo oni koji prime Svjetlo, mogu ga drugima dijeliti. Neka Emanuel rasvijetli naše živote! Dopustimo mu da nas nahrani svojim svjetлом s euharistijskog stola, iz riznice svoje riječi, u tijeku poniznoj molitvi: da budemo njegovo svjetlo onima koji ga traže.

*U Varaždinu
1. prosinca 2020.
Bože Radoš
varaždinski biskup
predsjednik Hrvatskog
Caritasa,
v. r.*

BISKUP U MIRU MONS. MILE BOGOVIĆ O DVADESET GODINA BISKUPIJE

Pred 20 godina osnovana je Gospočko-senjska biskupija

Na upit iz Nuncijature imam li kakav datum uz koji bi bilo dobro vezati uspostavu biskupije, rekao sam da je 25. srpnja sv. Jakov, zaštitnik nekadanje Krbavske biskupije i da bi tada mogla biti proslava. Prema vatikanskoj praksi, bula osnivanja datira se dva mjeseca prije dana uspostave. Papinsko svečano pismo procitali smo 25. svibnja 2000. Pozvao sam u svoj ured članove Prezbiteralskog vijeća, gospočkog gradonačelnika i još nekoliko osoba. Nakon što smo u 12 sati čuli vijest, procitao sam pred svima bulu osnivanja biskupije i bulu imenovanja prvog biskupa.

Pred nazočnima rekao sam sljedeće:

Ovo je povijesni trenutak za ovaj kraj i za cijelu Crkvu u Hrvata. Vi ste tome svjedoci. Bio je ovaj kraj u srednjem vijeku vrlo bogat i naseljen, a predstavlja je dugo jedno od jačih

kulturnih žarišta. Na južnu Liku protezala se stara Ninska biskupija, a na oсталом području bila su čak 4 biskupska sjedišta: najstariji Senj, a onda Krbava, Modruš i Otočac. Bilo je na tom području oko 20 samostana.

Od danas postoji ovdje Gospočko-senjska biskupija sa sjedištem u Gospočiću. Je li baš ovo to vrijeme obrata u negativnom povijesnom procesu ili je trebalo čekati neko povoljnije vrijeme? U dogовору с nadbiskupom Tamarutom odredio sam da danas u 12,15 zvone sva zvona naših crkava. Ali s 18 župnih crkava neće se oglasiti zvona jer ona ondje još ne postoje. Neće se čuti zvona ni s tornja župne crkve u mom rodnom Slunju, iako je Slunj jedno od pet najvažnijih središta nove biskupije, jer ni ondje zvona još nema. U ruševinama je još 10 župnih crkava. Sukladno tome, i novoimenovani biskup je podstanar u župnom stanu u Gospočiću. To nije samo slika crkvenih prilika, nego u

prvom redu slika kako narod ovdje živi. Na ovim prostorima narod je pokazao da voli svoju Crkvu, i Crkva mu ovim činom pokazuje da mu u teškim prilikama želi biti što bliže. Zato dolazi ovamo sa svojom najjačom institucijom – biskupijom.

Crkva je ovdje osnivanjem biskupije postavila pred sebe velik i težak zadatak. To će najviše osjetiti oni koji će ovdje djelovati. Pozdravljam ovdje dekane i članove svećeničkog vijeća. U razgovoru s njima nisam osjetio strah ili želju da se izmaknu. Nisam to osjetio ni kod drugih svećenika. Bit će ne malih poteškoća, ali sve dok nas nose plemeniti i visoki ideali, lako ćemo se nositi s teškoćama. Molimo Boga da nam ideali ne oslabe, jer – kako reče Senjanin Kranjčević: "Mrijeti ti ćeš kada počneš sam u ideale svoje sumnjati!"

Nakon proglašenja ustanovne bule osnovan je odbor za svečanu proslavu uspostave na blagdan sv. Jakova 25. srpnja. Tada je procesija išla ulicama grada Gospočića prema bini koja je bila u Kolakovcu, pod ravnanjem župnika Stipe Zebe.

Budući da je nadbiskup Tamarut u međuvremenu umro, bilo je normalno da biskupski štap

primim od zagrebačkoga nadbiskupa i predsjednika HBK Josipa Bozanića. On je to prihvatio. Za tu prigodu iz Sakralne baštine u Senju ravnateljica Milena Rogić donijela je štap kravskih biskupa.

Tada je taj štap prvi put nakon Krbavske bitke prešao preko Velebita. U Kolakovcu na proglašenju bilo je vrlo svećano. Vjernika je bilo više tisuća. Ne tako mnogo! Prenosila je televizija. U svojoj propovijedi sam, među ostalim, rekao sljedeće:

Na današnji dan, na 25. srpnja 1689. pisao je pop Marko Mesić senjskom kaptolu: «Mislim u utorak pojti u Liku... Ovo je Crikva živa kamo ja idem i potribuje okolo onih duš truditi se!» Ono što je Marka privlačilo u ove krajeve nisu bile sredene prilike te miran i spokojan život, nego upravo nesredene prilike i naporan rad oko njihova sređivanja.

Tako smo s Markom došli do ovoga moga „utorka“, do 25. srpnja 2000. godine kada ja službeno preuzimam ovdje zadaću gradnje Crkve žive, da se brinem okolo ovih duš.

Crkva u Hrvata na čelu sa svojim biskupima odlučila je da i danas «potribuje pojti u Liku» sa svojom najjačom institucijom –

s biskupijom. Mnogo toga ovdje još nije uređeno i sredeno: tu je osiromašeni i malobrojni narod, slab i gospodarstveni uvjeti, porušeni obiteljski i crkveni objekti, poremećeni odnosi između Srba (pravoslavaca) i Hrvata (katolika), nerazriješeno pitanje izbjeglih Hrvata iz Bosne. Očekujemo s

pravom da će i državna vlast shvatiti da i ona treba «pojti u Liku» s još jačim institucijama od ovih današnjih, i nikako dopustiti da ovo područje postane rubno u nekim novim upravnim podjelama. Treba naći načina da se pode u ovo područje «od posebne državne skrbi», iako su nepovoljne okolnosti za profitabilne organizacije.

Smjestio sam se najprije u župnom stanu, a već u jesen preselili smo se u preuređenu zgradu u Ulici Ante Starčevića 19. Zgradu koju nam je darovao Grad Gospić dobili smo tek 2003., a obnovili smo je i prilagodili za potrebe Ordinarijata tek nakon tri godine. Na dan Blagovijesti 2006. blagoslovio ju je apostolski nuncij u Hrvatskoj mons. Francisco Javier Lozano.

S Robertinom Medven sam dogovorio da sestre te Družbe preuzmu kućanstvo u biskupskom domu. Sestre su i u zgradi u Starčevićevoj, a poslije i u zgradi novog Ordinarijata (Senjskih žrtava 36) uvijek savjesno i predano obavljale svoje poslove, predvođene s. Amalijom Budimir.

Uz nju kuhinju su vodile s. Brigita Lukac, s. Vilibarta Čepelja i s. Celestina Beljo. Nakon što je s. Robertini istekao mandat vrhovne poglavare došla je i ona u Ordinarijat gdje je preuzeila odgovornu ulogu tajnice Katehetskog ureda, a prema potrebama preuzimala je rado i druge obvezе.

Svećenstvo nove biskupije

Tomislav Rogić je jedan od rijetkih svećenika s područja Gospicko-senjske biskupije (Senj) koji su se vratili na to područje. On je to odmah prihvatio, samo se tražila suglasnost nadbiskupa Tamaruta. Sve je lakše izgledalo kada nam se on pridružio. Rastao je uz nadasve razboritog oca i pobožnu majku, a tu je bila i intelektualna i pastoralna spremna. Uz njega kada se pridruži i Richard Pavlić, jezgro je to zdrave ekipe. Jednako tako je spremnost pokazali su Ante Luketić i Mile Šajfar. Luketić se zanimalo za povijest pa sam se ponadao da će nastaviti na

tom području gdje sam se ja morao zaustaviti. Poslije će se tima pridružiti i Mile Šajfar (Lađevac), smiren i staložen svećenik. Samo ta četvorica doći će s riječkog dijela u svoju rodnu biskupiju. Većina svećenika podrijetlom iz ove biskupije ostat će u Riječkoj biskupiji, iako sam nastojao povezati ih s novom biskupijom. Zabrinuto me da se osim Rogića nijedan od profesora na Teologiji u Rijeci, rodom s područja nove biskupije, nije inkardinirao u novu biskupiju.

Jer bi službu profesora bilo teže obavljati iz nove biskupije; nije pomoglo ni obećanje da profesori mogu ostati u Rijeci. Najgore je bilo što su gotovo svi s višom akademskom naobrazbom ostali u Riječkoj nadbiskupiji. Zato sam bio posebno Bogu zahvalan da se vratio Tomislav Rogić. On je u počecima vukao glavninu tereta u Biskupiji. Svaku njegovu inicijativu sam podržavao jer su sve bile dobre. Bio je koristan i onda kada se nismo slagali jer me je prisiljavao da proširim svoje poglede na ljude i događaje. Njemu je bilo nešto lakše kada se sa studija iz Rima vratila Agneza Andrašek, laikinja, koju smo poslali na studij prava. Ona je u jesen 2003. preuzeila kancelariju od Rogića.

Početkom 2004. godine Rogić je izrazio želju da ode iz Ordinarijata. Nakon dugog razmišljanja prihvatio sam je i poslao ga već preko ljeta u Ogulin, a

ogulinskog župnika Tomislava Šporčića premjestio u Otočac i imenovao ga generalnim vikarom. Ta operacija je bila teška, ali je uspjela. Šporčić će biti motor pastoralnih aktivnosti, iako je zbog svoje zahtjevnosti prema drugima imao dosta muke u ostvarivanju programa. Iz Otočca sam stavio u Ordinariat za ekonomu i voditelja Ketehetskog ureda Nikolu Turkalja. Mislio sam

ga malo rasteretiti, a na koncu je u Ordinarijatu dobio mnogo zaduženja i uz to upravljao s četiri župe kraj Gospića. Tko mu je kriv kad voli raditi! Sreća da je u Ured došla kao tajnica s. Robertina Medven pa su se brojni i složeni zadaci uspješno rješavali.

Obnova Senjskog kaptola i nove inicijative

Razumio sam Senjane da im je teško bilo kad je 1969. biskupsko sjedište premješteno iz Senja u Rijeku. Sada, kada se Rijeka pokazala neprikladno središte za veći dio nadbiskupije, preskače se Senj i Velebit i središte odlazi u Liku. Kao neka utjeha trebalo je poslužiti obnavljanje Senjskog stolnog kaptola sa sjedištem u Senju. To se zbilo 2003.

godine. Iako to nije ono što su Senjani željeli, ipak su osjetili da se misli na njih.

Veliku pomoć pružila nam je franjevačka provincija Presvetog Otkupitelja iz Splita koja je u Gračacu sagradila samostan i uz Gračac preuzeila cijelu južnu Liku. Tu valja spomenuti nezaboravnog fra Ivana Savića koji je i prije Domovinskoga rata djelovao na tom području. Nakon što je područje okupirano s narodom se probio preko Velebita, okupljao narod i hrabrio ga u progonstvu, vratio se s njime natrag, podigao porušene crkve i sagradio samostan. Dakako, nije to učinio sam. Pratila ga je biskupija, provincija i država, ali najviše je povukao on. Srastao je s tim krajem i narodom, poput svoga prethodnika Petra Peće Butkovića. Provincijal je smatrao da se previše istrošio i da mu treba dati lakše mjesto pa ga je u kolovozu 2003. premještilo u Prugovo. No ondje je ubrzo umro; kao da mu se korijenje osušilo kad je istrgnut iz ličke zemlje. No, hvala Bogu, ostali su u Gračacu fratri pa i danas drže južnu Liku.

Za sjeverni dio biskupije trebala je nova snaga. To je Plaščanska dolina i Saborsko. Po Božjem nadahnucu naišao sam u Tomislavgradu provincijala hercegovačke franjevačke provincije, fra Slavka Soldu, i on je dobro uočio potrebu i moju želju te poslao uskoro dva franjevca u Plaški. Bilo

je govora da bi se ondje građio samostan, ali – nažalost – do toga nije došlo. Soldovi nasljednici gledali su drugim očima i na našu biskupiju, na onaj prevažan hrvatski kraj. Dobri fra Slavko poslao je uskoro i fra Draženka Tomića koji mi je pet godina bio tajnik, jedno vrijeme i kancelar i mnogo toga drugoga. Hvala mu što je nakon gvardijanata u Zagrebu (Dubrava) izrazio želju da se vratи u našu biskupiju. Unatoč svim tim poslovima i premještajima, on je uspio doktorirati i postati sveučilišni profesor. Čestitam i zahvaljujem. Žao mi je što se hercegovački franjevci nisu opredijelili da Plaščanska dolina postane trajni prostor njihova djelovanja.

Želja mi je bila dovesti u biskupiju jednu zatvoreno žensku redovničku zajednicu: karmeličanke ili klarise. Ovdje, u zemljopisnom središtu Hrvatske, trebalo je ojačati vjerničku vertikalnu, da ljudi osjete da netko u njihovoј sredini već sada živi za vječnost, odričući se svjetovnih radosti koje često ljudi odvedu od Boga. Mislio sam u početku da bi najbolje mjesto za takav red bila lokacija zvana Travica, u Senju, jer je onaj prostor ograđen zidovima, a usto i najljepši komad zemlje, na kojemu se može sijati

i saditi, odmarati i graditi. U tom smislu dao sam prijedlog karmeličankama dok su još bile u Jurišićima kraj Pule. Njima se to nije svijdjelo pa su otišle na drugo mjesto.

Prostor Travice iznajmili smo poslije na 50

godina Gradu Senju za dom umirovljenika, uz uvjet da ga treba vratiti Biskupiji ako ne bude korišten u tu namjenu. Za uzvrat, Biskupija bi 10% kapaciteta koristila za svoje umirovljenike, svećenike i druge. Grad je pod gradonačelnikom Darkom Nekićem započeo gradnju i stao. Njegov nasljednik otukupio je od Biskupije cijeli prostor. Biskupija nije imala bolje rješenje jer je cijela Travica postala neupotrebljiva.

U razgovoru s klarisama iz Splita i Zagreba doznao sam da se njima više priliči samostan u biskupskom mjestu pa smo tražili takvo mjesto u Gospiću i blizini. Ive i Marija Vukić bili su spremni darovati teren za gradnju. Nakon dugih

dogovora i pregovora sve se izjalovilo uz opravdanje da, navodno, nemaju dovoljno sestara.

Upustio sam se u nepromišljenu avanturu kada sam pregovarao s nekim nadiremplarima sa sjedištem u Karlovcu da im pod određenim uvjetima damo zgradu „Ožegovićianuma“ u Senju. Ondje su naime u srednjem vijeku stanovali pravi templari. Budući da je zgrada bila nacionalizirana, trebalo je najprije izboriti povrat. Oni su našli odvjetnika koji nije učinio ništa, ali je

nama dostavio mastan račun da ga platimo. Tako smo mu platili i one sate koje je prosjedio na ručkovima. Na koncu je država zgradu upisala kao državnu imovinu, bez ikakva dogovora i naknade. Pokušali smo i pokušavamo za nadoknadu tražiti zemljište na Udbini.

Sjemenišna zgrada u Senju nam je vraćena. Nakon što smo popravili krov, ponudili smo katoličkoj udruzi Schoenstatt da ondje osnuje obrtničku školu, što je bilo prihvaćeno, ali u ovoj krizi osuše se i najplementiji projekti. Tako je izgleda i s ovim.

Preuzeto iz knjige u tisku:
Ljudi i događaji na mom životnom putu.

JOSIP JURČEVIĆ PREDVODIO TRIBINU

U četvrtak 24. rujna 2020. godine u našem Pastoralnom centru u 19 sati održana je tribina. Tribinu je predvodio povjesničar dr.sc. Josip Jurčević i ujedno predstavio svoju knjigu: "Komunistički teror i mučeništvo Crkve - djelovanje Udbe protiv Crkve u Hrvatskoj 1945.-1991."

Tribinu su uz brojne goste uzveličali biskup ordinarij mons. Zdenko Križić, biskup u miru mons. Mile Bogović i gospički gradonačelnik g. Karlo Starčević.

Na početku tribine župnik preč. Luka Blažević predstavio je predvoditelja tribine i uputio dobrodošlicu

svima prisutnima.

Uslijedilo je izlaganje dr.sc. Josipa Jurčevića koji je okupljenima predstavio svoju knjigu u dva sveska.

Dvosvečana knjiga Komunistički teror i mučeništvo Crkve – djelovanje Udbe protiv Crkve u Hrvatskoj 1945. – 1991. napisana je nakon višegodišnjeg istraživanja povjerljivih dokumenata Udbe i Službe državne sigurnosti (SDS) kao nastavak autorovih znanstvenih radova o represivnosti jugoslavenskoga komunističkog režima. Ovo je prva znanstvena knjiga koja temeljem

dokumenata na cijelovit način pokazuje sustavnost djelovanja Udbe i SDS-a protiv Crkve u Hrvatskoj te s time povezanu ključnu ulogu jugo-komunističkih tajnih službi u hrvatskoj novijoj povijesti, uključujući i tranzicijski proces.

Prof. dr. sc. Josip Jurčević rođen je 1951. u Studencima kod Imotskog. Oženjen je i otac je sedmoro djece. Znanstveni je savjetnik te redoviti profesor suvremene svjetske i nacionalne povijesti na Hrvatskim studijima Sveučilišta u Zagrebu. Istražuje noviju hrvatsku povijest, a središnje teme su ratno i poratno stradalništvo vezano za Drugi svjetski rat, hrvatski Domovinski rat te hrvatsko iseljeništvo.

Po završetku tribine krenula je plodonosna rasprava, a svako je mogao nabaviti knjigu po promotivnoj cijeni.

Biskup mons. Zdenko Križić na kraju je zahvalio prof. Jurčeviću te molitvom završio tribinu.

PROSLAVA MATIJEVA U ŠIROKOJ KULI

U nedjelju 27. rujna župa sv. Mateja u Širokoj Kuli proslavila je Matejevo, blagdan svog nebeskog zaštitnika. Misno slavlje u 11 sati predslavio je gospičko-senjski biskup u miru mons. dr. Mile Bogović u suslavlju domaćeg župnika Široke Kule i Ličkog Osika preč. Luke Blaževića.

Biskup Bogović u svojoj je blagdanskoj homiliji istaknuo da su Evanđelja puna primjera i prispopoba od kojih se svaka od njih može primijeniti na svako vrijeme i prostor te je pokušao primijeniti primjer sv. Mateja na današnje vrijeme.

„Židovi misle da je Matej grješnik jer se dao u službu okupatora i domaćih izdajnika. Za njih on se ne može ispraviti. Još je opasnije što oni sebe smatraju da im pred Bogom pripada

trajno prva pozicija i da je ne mogu izgubiti, da mogu privatizirati istinu i pravdu, zasužnjiti ih. Drugi nema pravo na istinu, a oni – po potrebi – imaju pravo i na laž. Međutim Isus navješta da se svaki može obratiti u svako vrijeme i da se svaki treba neprestano obraćati prema Bogu. Nema za Boga zapečaćenih i trajnih pozicija na zemlji. Koliko je to privatiziranje istine i pravde krivo vidi se po tome što je taj „Božji“ narod odbacio i osudio Božjeg poslanika.

Drugi je primjer kada Isus dolazi do carinika Mateja. Bio je on izložen stalnim pogledima prezira i mržnje od svojih sunarodnjaka. Kad odjednom dođe jedan koji je svrnuo na njega svoj milostivi i milosrdni pogled. Koje li svjetlo obasjala njegovu dušu! Kad ga je taj pozvao, nije mu bilo

teško poći za njim. Bilo mu je lako napustiti prijašnju poziciju. Prema Židovima, Matej je i dalje izdajnik, a za osudu je i onaj koji ga je primio u svoje društvo. Toga treba pratiti ne zato da se od njega nešto nauči, nego zato da bi se mogla dignuti optužnica protiv njega. Božje zapovijedi su napustili radi svojih odredaba. Mi određujemo tko je pravednik a tko grešnik; zahtijevamo za sebe stalni status pravednika – sami su sebi lagali.

I tako su oni stvorili ozrače u kojem su Bogu priječili da dođe do riječi, koji su smatrali da su naslov Božjeg naroda primili u trajno i bezuvjetno vlasništvo, na temelju toga počeli kovati urotu protiv Božjeg poslanika. Dovest će Isusa pred predstavnika okupatorske vlasti (zbog koje su odbacivali Mateja) i žestoko

zahtijevati da ga se osudi na smrt.

U svijetu je bilo i bit će onih koji usurpiraju sebi pravo na istinu i pravdu. Imamo primjera da su pobjednici 1945. privatizirali istini i pravdu. Imali su uvijek pravo jer su pobjednici. Istina ako ju je poraženi rekao, za takve nije istina; I na koncu dođe do toga da protivnik nema pravo na istinu, a pobjednik ima pravo i na laž. Slična situacija kao i kod Židova (Recite da Isus nije uskrsnuo nego su apostoli uzeli njegovo tijelo dok smo mi spavalii!) Pozicije su zauzete i nema se tu što mijenjati, revidirati. Revizioniste treba osuditi i – po mogućnosti – progoniti.

Put ljudskog spasenja je u tome da se damo od Boga poučiti, a ne nastojati Bogu sužavati djelovanje. Dajmo

uvijek prednost Kristovoj poruci, koji je jedini spasitelj, a drugi su u mjeri u kojoj prihvate Njega, koji je put, istina i život. Na taj put stao je sv. Matej i zato je zasluzio da nam bude uzor,“ zaključio je svoju propovijed biskup Bogović.

Na kraju svete mise župnik preč. Luka Blažević zahvalio se biskupu mons. Mili Bogoviću što je predvodio ovo misno slavlje. Kao znak zahvale biskupu je poklonio novi broj župnog lista

Providnosti nakon što je okupljenim vjernicima predstavio sadržaj samog lista koji tradicionalni izlazi uz blagdan sv. Mateja.

Nakon završnog blagoslova vjernici su ostali okupljeni ispred crkve uz kratku okrjeđepu i plesove HKUD-a "Široka Kula" koji su također uzveličali ovo misno slavlje odjeveni u narodne nošnje.

Tekst: GSB

PROSLAVA SV. MIHOVILA U VUKŠIĆU

U utorak 29. rujna 2020. godine proslavljen je blagdan sv. Mihovila u Vukšiću.

Ovu kapelicu su Vukšičani podigli u zahvalu sv. Mihovilu nakon Domovinskog rata na prvoj crti linije.

Svečanu svetu misu u 17 sati predvodio je domaći župnik Luka Blažević.

Kako je bilo lijepo vrijeme, skupio se lijep broj vjernika što iz Vukšića a i šire.

U svojoj propovijedi preč. Luka Blažević približio je vjernicima arkanđele Mihaela, Gabrijela i Rafaela te što oni nama dana znaće u našim životima.

Sveti arkanđeli, molite za nas!

PRISJETILI SMO SE ŽRTAVA ŠIROKE KULE

U utorak 13. listopada sjetili smo se svih žrtava Široke Kule i okolnih mjesta komemoracijom i svetom misom. Prošlo je već 29 godina kada su nedužni Kuljani ubijeni od četničke ruke. Za njih desetoro se još uvijek ne zna gdje se nalaze posmrtni ostaci. Vjerujemo da će dragi Bog pokazati put i osvijetliti istinu.

Komemoracija je počela u 16,45 sati kod spomenika svim žrtvama pokraj crkve sv. Mateja. Obitelji, udruge i predstavnici vlasti su položili vijence i zapalili svijeće.

Župnik preč. Luka Blažević predvodio je prigodnu molitvu.

Vrhunac svega bilo je euharistijsko slavlje u 17,00 sati koje je slavljeno za sve žrtve, tj. za naše kuljske mučenike. Svetu koncelebriranu misu predvodio je vlč. Pero Zeba iz Rijeke u

suslavljaju sa svojim rođenim bratom vlč. Stipom Zebom i domaćim župni-kom
preč. Lukom Blaževićem.

Propovjednik Zeba je na početku propovijedi naglasio da je ovoj komemoraciji pristupio i ljudski i svećenički. Nije mogao ostati ravnodušan. Još uvijek vidimo zabrinuta lica, poglede, ali vlč. Pero je krenuo približiti našeg Učitelja Isusa Krista koji sve liječi i daje nam snagu. U ovom predvorju života trebamo se otvoriti srcu božanske istine kako bi pobijedili hedonizam ovoga svijeta u kojem se nalazimo. To govori Široka Kula. Mučenici se nisu bojali kada su grmili topovi jer se život i duša ne može uništiti.

Treba krenuti sa putem ljubavi, putem svjetla i ostaviti tamu iza sebe jer je to predokus našeg života. Sveti otac Franjo govori da se trebamo otvoriti životu, privatiti druge jer smo svi mi braća i sestre jednoga Oca. Iza sebe trebamo također ostaviti požudu tijela i oholost života.

U ovom vrtu života, u ovoj komemoraciji smrti trebamo se opredijeliti za život! Neka vas Duh Sveti nadahne i tko ima uši neka čuje, poručio je dragi propovjednik Pero.

KRŠTENI, VJENČANI I UMRLI U 2020. GODINI

Župa sv. Josipa Lički Osik

KRŠTENI

1. Josipa Vidmar, kći Antonia Vidmar i Kristine r. Jurić, krštena 11. ožujka
2. Ivana Štimac, kći Mate Štimca i Katarine-Kerima r. Rekić, krštena 29. travnja
3. Aneta Bešić, kći Marijana Bešića i Ivane r. Stilinović, krštena 21. lipnja
4. Matea Bešić, kći Marijana Bešića i Ivane r. Stilinović, krštena 21. lipnja
5. Eva Petrlić, kći Josipa Petrlića i Glorie r. Škulj, krštena 20. lipnja
6. Bruna Bašić, kći Milana Bašića i Lee r. Vidaković, krštena 4. srpnja
7. Mare Vrbešić, kći Mladena Vrbešića i Marije r. Butina, krštena 25. srpnja
8. Alissa Šimatović, kći Ivana Šimatovića i Alione r. Cotruta, krštena 25. srpnja
9. Dalija Grgurić, kći Damira Grgurića i Ivane r. Burica, krštena 26. srpnja
10. Nikola Katalin, sin Nikole Katalina i Monice r. Širola, kršten 8. kolovoza
11. Mario Katalin, sin Nikole Katalina i Danijele r. Hadžić, kršten 8. kolovoza
12. Kiara Jelena Rast, kći Milana Rasta i Romane r. Basarić, krštena 9. kolovoza
13. David Dasović, sin Marka Dasovića i Ivane r. Mikić, kršten 16. kolovoza
14. Mile Bubaš, sin Frane Bubaša i Irene r. Krizmanić, kršten 22. kolovoza
15. Antea Orešković, kći Marka Oreškovića i Katarine r. Fero, krštena 23. kolovoza
16. Luka Devčić, sin Milana Devčića i Anite r. Luketić, kršten 13. rujna
17. Antonija Brkljačić, kći Tomislava Brkljačića i Ane r. Škrbina, krštena 19. rujna
18. Kaltrina-Katarina Čeku, kći Agima Čeku i Dragice r. Punoš, krštena 26. rujna
19. Borna Brajković, sin Daria Brajkovića i Magdalene r. Potnar, kršten 8. studenog

VJENČANI

1. 13. lipnja – Josip Škulj i Valentina Veselinović
2. 4. srpnja – Pascal Schmitz Hunschede i Pamela Flock
3. 8. kolovoza – Nikola Katalin i Danijela Hadžić
4. 8. kolovoza – Ivica Rupčić i Marijana Rendulić
5. 22. kolovoza – Frane Bubaš i Irena Krizmanić
6. 26. rujna – Josip Petrlić i Gloria Škulj

UMRLI

1. 7. siječnja, Ivica Orešković, r. 1958. – Mušaluk
2. 12. siječnja, Marija Kuprešanin, r. 1945. – Vukšić
3. 27. veljače, Mara Marković, r. 1935. – Vukšić
4. 3. ožujka, Matija Binički, r. 1929. – Mušaluk
5. 12. ožujka, Filip Dovođa, r. 1941. – Lički Osik
6. 14. ožujka, Nikola Jergović, r. 1940. – Urije
7. 1. travnja, Josip Biljan, r. 1962. – Mušaluk
8. 18. svibnja, Petar Biljan, r. 1941. – Mušaluk
9. 20. svibnja, Kata Serdar, r. 1942. – Budak
10. 21. lipnja, Milka Kljajić, r. 1951. – Mušaluk

11. 29. lipnja, Marija Grbac, r. 1950. – Hrvatskog proljeća, Lički Osik
12. 4. srpnja, Marija Pavičić, r. 1938. – Urije
13. 17. srpnja, Kata Horvatović, r. 1937. – Mušaluk
14. 13. kolovoza, Marko Radošević, r. 1943. – Mušaluk
15. 15. kolovoza, Kata Šimatović, r. 1937. – Mušaluk
16. 3. rujna, Ajka Tomić, r. 1967. – Lički Osik
17. 18. rujna, Marija Klobučar, r. 1935. – Kulska cesta
18. 12. listopada, Milka Perčević, r. 1930. – Mušaluk
19. 8. studenog, Boja Radošević, r. 1947. – Mušaluk
20. 1. prosinca, Ante Vuković, r. 1941. – Budak
21. 14. prosinca, Zdenka Fajdić, r. 1954. - Budak

Župa sv. Mateja Široka Kula

UMRLI

1. 2. veljače, Marko Nikšić, r. 1937. – Vukava

DAROVI ZA CRKVU OD ZADNJEG BROJA PROVIDNOSTI

Franka Vanja Lulić – Lički Osik – 200 kn

Ana Lisac – Mušaluk – 200 kn

Roja Blažetić – Mušaluk – 200 kn

Jelica Novokomet – Zagreb – 100 kn

N.N. – 500 kn

N.N. – Šmrika – 200 kn

Ob. Lovrenović – 100 kn

Vesna i Marija Krbavac – Lički Osik – 150 kn

Dubravka i Joso Štimac – Mušaluk – 200 kn

Mande i Ante Ratković – Lički Osik – 350 kn

Katarina i Lucija Butković – Lički Osik – 200 kn

Branimir Mikić – Lički Osik (Caritas) – 200 kn

JESENSKO SKUPLJANJE PLODOVA

Darovi u naravi

Martin Hećimović, Nikola Horvatović, Manda Horvatović, Ivan Braja Horvatović, Ante Potnar, Jure Potnar, Mande Potnar, Mate Štimac, Lucija Štimac, Grgo Marković, Pepa Lulić, Marija Murgić, Ivan Bešić, Mile Holjevac, Marinka Holjevac, Joso Šimatović, Zlata Šimatović, Joso Štimac, Roža Blažetić, Drago Lisac, Ana Lisac, Mile Bešić, Petar Perčević, Ante Perčević, Ivan Mesić, Nikola Biljan, Ana Biljan, Marijo Biljan, Ivan Binički, Ana Biljan, Mile Lisac, Pave Biljan, Pave Butković, Martin Butković, Mile Butković, Katica Butković, Ante Butković, Danica Binički, Mate Biljan, Kata Biljan, Stipe Ratković, Stipe Biljan, Nikola Grgurić, Nikola Šimac, Martin Orešković, Ante Ratković, Marijan Lisac, Nikola Nikšić, Nikica Šušić, Ivica Delač, Ivan Butković, Ivica Došen, Katica Ratković, Mate Butković, Ana Tomaš, Željko Božić, Stipe Štimac, Manda Antonović, Ante Prša, Joso Jurković, Milan Rast, Anka Rendulić, Milan Rendulić, Nikola Rendulić, Miča Borčić, Vlado Borčić, Nina Lulić, Niko Čutić, Kata Fajdić, Ivan Butković, Ivan Butković, Ivan Crnković, Ivica Jamičić, Zvonko Crnjak, Tome Crnković, Nikola Krpan, Ante Jamičić, Luka Šarić, Miča Pavičić, Ivan Stilinović, Marijan Bešić, Marija Sokolić, Josip Sokolić, Ante Vuković, Joso Božić, Milan Nikšić, Mirko Fajdić, Stipe Bubaš, Milka Novačić, Zdenka Fajdić, Mande Fajdić, Željko Fajdić, Tihomir Fajdić, Ivica Lenić, Stipe Starčević, Joso Fajdić, Ive Sokolić, Mate Nikšić, Robert Nikšić, Joso Orešković, Marko Ribić, Marko Papić, Željo Štimac, Joso Hećimović, Ljuba Čorak, Ivan Mesić, Nikola Čorak, Ivan Maras, Milan Uzelac, Martin Starčević, Ivica Bukovac, Mande Perković Gara, Katica Jergović, Mandica Starčević, Ante Nikšić, Marko Ratković, Ivan Ratković, Mile Nikšić, Ivica Nikšić.

Darovi u novcu

Joso Potnar, Milka Potnar, Katica Rukavina, Milan Horvatović, Ivica Crnković, Milan Štimac, Joso Holjevac-Drug, Božo Radošević, Ljuba Orešković, Kata Grgurić, Tome Butina, Vlade Ratković, Jure Ratković, Mira Lisac, Gojko Marušić, Ankica Ratković, Dragan Šop, Jadranka Pavičić, Petar Milković, Tomislav Milković-Bojsa, Ivan Cvetežnik, Pajo Jelić, Šefika Šušić, Valentin Božić, Mate Fajdić, Joso Sokolić, Nikola Sokolić, Mande Nikšić, Mile Hećimović-Vuk, Mile Hećimović-Čutan, Marija Nikšić Jurina, Milan Nikšić Jurin, Mile Nikšić, Marko Marijić.

**Ako je netko izostavljen sa ovog popisa
neka nam oprosti jer nije namjerno!
„Dobro je činiti dobro!“**

PASTORALNI VODIČ ZA BOŽIĆNO VRIJEME

Raspored bogoslužja i blagoslova obitelji

POLNOĆKA - četvrtak, 24.12.2020.

- 20:00 ŠIROKA KULA
- 21:30 LIČKI OSIK

BOŽIĆ - petak, 25.12.2020.

- 9:00 ŠIROKA KULA
- 11:00 LIČKI OSIK

SVETI STJEPAN - subota, 26.12.2020.

- 11:00 LIČKI OSIK

NEDJELJA SVETE OBITELJI - 27.12.2020.

- 09:00 LIČKI OSIK
- 11:00 LIČKI OSIK

STARΑ GODINA - četvrtak, 31.12.2020.

- 17:00 LIČKI OSIK

NOVA GODINA - petak, 1.1.2021.

- 11:00 LIČKI OSIK

DRUGA NEDJELJA PO BOŽIĆU - 3.1.2021.

- 09:00 ŠIROKA KULA
- 11:00 LIČKI OSIK

SVETA TRI KRALJA (blagoslov vode) - srijeda, 6.1.2021.

- 9:00 ŠIROKA KULA
- 11:00 LIČKI OSIK

KRŠTENJE GOSPODINOVO - nedjelja, 10.1.2021.

- 9:00 LIČKI OSIK
- 11:00 LIČKI OSIK

R A S P O R E D B L A G O S L O V A O B I T E L J I

27.12., nedjelja - MUŠALUK (iza 13 sati)

28.12., ponedjeljak - MUŠALUK

29.12., utorak - BUDAK

30.12., srijeda - VUKŠIĆ I LIČKI OSIK (do crkve)

31.12., četvrtak - LIČKI OSIK (od crkve prema groblju) i KOSINJSKA ULICA

2.1., subota - ŠIROKA KULA i KULJSKA CESTA

3.1., nedjelja - OSTROVICA, NOVOSELIJA, URIJE, HRV. PROLJEĆA (iza 13 sati)

4.1. ponedjeljak - NASELJE

5.1. utorak - NASELJE

**Prisutni svećenici i gosti sa čitanja
bule o osnivanju Gospičko-senjske
biskupije sa biskupom mons.
Milom Bogovićem**